

พุธ
21
สิงหาคม

ระลึกถึง
น.ปีโอ ที่ 10
พระสันตะปาปา
สดต 21:1-2,3-4,
5-6
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 4

บทอ่านที่ 1

วานจ 9:6-15

ในครั้งนั้น คนสำคัญทั้งหลายของเมืองเซเคมและเบธ-มิลโลทั้งหมดมาชุมนุมกันที่ต้นโอ๊กใกล้เสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเซเคม ตั้งอาบิเมเลคเป็นกษัตริย์... ครั้งหนึ่ง บรรดาต้นไม้ออกไป เพื่อเจิมตั้งกษัตริย์ขึ้นปกครองตน กล่าวเชิญต้นมะกอกเทศว่า ‘จงเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเราเถิด!’ ต้นมะกอกเทศตอบว่า ‘ข้าพเจ้าจะต้องเลิกผลิตน้ำมัน ที่ใช้ถวายเกียรติแต่เทพเจ้าและมนุษย์ ไปแกว่งไกวอยู่เหนือต้นไม้อื่น ๆ หรือ?’

บรรดาต้นไม้ออกไปกล่าวเชิญต้นมะเดื่อเทศ... เชิญเถาองุ่น...เชิญพุ่มหนามว่า ‘จงมาเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเราเถิด!’ พุ่มหนามก็ตอบบรรดาต้นไม้วว่า ‘ถ้าท่านต้องการเจิมตั้งข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์จริง ๆ ละก็ จงมาพักอยู่ที่ร่มเงาของข้าพเจ้าเถิด ถ้าท่านไม่มา ไฟจะออกมาพุ่มหนาม และเผาผลาญต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอน’

พระวรสาร

มธ 20:1-16ก

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสแก่บรรดาศิษย์เป็นคำอุปมาว่า “อาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อบ้านผู้หนึ่งซึ่งออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ เพื่อจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่น ครั้น

ได้ตกลงค่าจ้างวันละหนึ่งเหรียญกับคนงานแล้ว ก็ส่งไปทำงานในสวนองุ่น ประมาณสามโมงเช้า พ่อบ้านออกมาก็เห็นคนอื่น ๆ ยืนอยู่ที่ลานสาธารณะโดยไม่ทำงาน จึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า ‘จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด ฉันจะให้ค่าจ้างตามสมควร’ คนเหล่านั้นก็ไป พ่อบ้านออกไปอีกประมาณเที่ยงวันและบ่ายสามโมง กระทำเช่นเดียวกัน ประมาณห้าโมงเย็น พ่อบ้านออกไปอีก พบคนอื่น ๆ ยืนอยู่ จึงถามเขาว่า ‘ทำไมท่านยืนอยู่ที่นี้ทั้งวันโดยไม่ทำอะไร’ เขาตอบว่า ‘เพราะไม่มีใครมาจ้าง’ พ่อบ้านพูดจึงว่า ‘จงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด’

ครั้นถึงเวลาค่ำ เจ้าของสวนบอกผู้จัดกรว่า ‘ไปเรียกคนงานมา จ่ายค่าจ้างให้เขาโดยเริ่มตั้งแต่คนสุดท้ายจนถึงคนแรก’ เมื่อพวกเขาเริ่มงานเวลาห้าโมงเย็นมาถึง เขาได้รับคนละหนึ่งเหรียญ เมื่อคนงานพวกแรกมาถึง เขาคิดว่าตนจะได้รับมากกว่านั้น แต่ก็ได้รับคนละหนึ่งเหรียญเช่นกัน ขณะรับค่าจ้างเขาก็บ่นถึงเจ้าของสวนว่า ‘พวกที่มาสุดท้ายนี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว ท่านก็ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับเรา ซึ่งต้องตรากตรำอยู่กลางแดดตลอดวัน’ เจ้าของสวนจึงพูดกับคนหนึ่งในพวกนี้ว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ฉันไม่ได้โกงท่านเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับฉันคนละหนึ่งเหรียญหรือ จงเอาค่าจ้างของท่านไปเถิด ฉันอยากจะให้คนที่มาสุดท้ายนี้เท่ากับให้ท่าน ฉันไม่มีสิทธิ์ใช้เงินของฉันตามที่ฉันพอใจหรือ ท่านอิจฉาริษยาเพราะฉันใจดีหรือ’

“ดังนั้นแหละ คนกลุ่มสุดท้ายจะกลับกลายเป็นคนกลุ่มแรก และคนกลุ่มแรกจะกลับกลายเป็นคนกลุ่มสุดท้าย”

นายจ้างจ่าย ลูกจ้างรับค่าจ้าง ตามที่ตกลงกันได้ ถือเป็นความยุติธรรมของทั้งสองฝ่าย แต่ก็ยังมีการบ่นว่าและไม่พอใจ เพราะลูกจ้างทุกคนต้องการมากกว่าที่ได้รับ ซึ่งนายจ้างไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม แต่ถ้าผู้จ้างประสงค์จะให้มากกว่าที่ตกลงกันได้ก็ยอมเป็นไปได้ เป็นความพอใจในสิ่งที่ตนมี ติใจในสิ่งที่ตนได้ จะมีความสุข สนุก มีความสุข เพราะเรามีพระเป็นบิดา และเราได้รับสิทธิ์ เกียรติ และศักดิ์ศรี เป็นบุตรของพระบิดา เป็นทายาทของพระองค์ มีอะไรเหนือกว่านี้ไหม?